

бжде освободена. Никакви протести не помогнали. На Раковски било предложено да напусне Сърбия. Той обаче не се съгласил. Събрал дружината си и потеглил към границата да мине в България. Ала сръбската стража пазила добре границата и не пустила българите да минат. Най-сетне Раковски се помирил с положението и разпуснал легията. Една сутрина той събрал голяма част от доброволците, благодарил им за готовността да се бият, обяснил им, че щом Сърбия се отказва да воюва, то само българската легия нищо не може да стори на голямата турска империя и се простил с хората си. След това Раковски заминал за Черна Гора и Гърция да образува съюз против Турция, а доброволците се разпръснали по разни страни. Едни постъпили в училищата, други — на сръбска военна служба, трети се преселили в Ромъния, дето се заловили на разни работи (хлебарство, кржчмарство, търговски агенти, градинарство и т. н.).

Стефан Караджа и Васил Иванов изпървен минали във Влашко, дето прекарвали зимата, но като видели, че тамошните българи още спят и си гледат мирно търговийката, градинарството и пр., не могли да се стърпят и един ден прескокнали Дунава и се озовали в България да будят раята.

IV. Учителство.

1863. — Завръщане. — Разкалугеряване. —

Васил Иванов скроил да се завърне в Карлово, дето имал свободолюбиви и родолюбиви другари.